

Cơn Lốc Nghiệt Ngã

Hoàng Vi Kha

Ngày 16, tháng 4, năm

Tôi gặp Khiêm. Tình cờ trong quán cóc bên đường, sự mở đầu cho những chuỗi dài thay đổi.

- Chị học Kiến trúc?
- Sao anh biết?
- Trông các bản vẽ bên cạnh của chị.
- Xin lỗi khi này tôi vô ý
- Không sao ! Sẵn chiếc áo cũng định đem giặt

Nụ cười thoáng qua trên môi Nụ cười ánh lên trong cả đôi mắt sâu, dưới hàng chân mày rậm.

- Ủ, dân kiến trúc năm thứ bảy Còn anh?

Khiêm không đáp. Đảo mắt một vòng quanh quán, anh nói:

- Quán Văn sao vắng hơn mọi khi !
- Tại đang mùa thi
- Chứ không phải tại sự xuất hiện của chị sao?

Tôi nhìn Khiêm dò ý. Gương mặt vuông. Vàng trán cao Sóng mũi thẳng. Cằm phơn phớt màu lam, dấu vết còn lại của bộ râu quai hàm vừa được cạo Khiêm đẹp trai. Có nét thu hút dị la.

- Bao giờ cũng vậy, kỳ nhân thường xuất hiện trong những hoàn cảnh khác thường.
- Tôi đâu phải là kỳ nhân.
- Nhưng chị là người rất duyên dáng.

Tôi cúi đầu Cái nhìn từ phía đối diện có mãnh lực ghê gớm quá. Tôi thua rồi Từ giây phút đó, tôi biết tôi đã thua.

- Mẹ tôi chọn cho tôi cái tên Khiêm. Còn chị?
- Anh hỏi để làm chi ! Chúng ta chỉ mới gặp nhau

- Còn sẽ gặp nhau ! Khiêm xen ngang cùng nụ cười nhẹ.

Đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn tôi.

- Chúng ta có duyên ! Tôi tin thế.

- Tôi thì không nghĩ thế.

- Rồi chị sẽ thấy điều tôi nói là đúng.

Khiêm nói vọng theo Tôi bước nhanh ra cửa Nắng Sài Gòn trút xuống. Bóng tôi trải dài trên bờ gạch lát.

- Phải chi có gió ! Giọng Khiêm vang khẽ sau lưng. Rất khẽ. Đủ để cho tôi rùng mình, và đủ để trời nghe thấy

Gió lên. Áo trắng tôi bay Đám lá me cũng bay lả tả.

- Như cánh vạc bay !

Gió đưa lời Khiêm vào tai tôi, ngụ lại trong lòng. Khiêm quay gót đi Đóm nắng vàng hoe đổ trên đôi bờ vai rộng.

oOo

Ngày 22, tháng 7, năm

Gặp Khiêm lần thứ hai mươi mốt. Vẫn hệt như những lần trước. Khiêm đứng đợi trước cổng trường rồi đạp xe theo tôi một đoạn, rồi biến mất giữa phố xá đông người Tôi bức dọc, hờn mát. Ghé vào quán Vãn, ly xi rô kem mát lạnh không làm tan cơn nóng trong lòng. Nhỏ Nga ở đâu trờ đến riu rít:

- Ê, xé lẻ đi ăn hờ Hay là bị chàng cho leo cây?

- Bộ Sài Gòn còn cây cho tao leo sao?

Nhỏ Nga cười Tên kép của nó từ bàn bên cạnh nhìn sang. Con nhỏ bị mệnh danh là "chăn tinh" thế mà cũng có một chàng kép trông khá bảnh.

- Lâu quá không gặp mây tưởng mây cuốn gói theo chàng nào rồi

- Mốc xì ! Bộ dễ dàng vậy sao

- Ê Nga, Trục đeo mây cũng lậ Có tính gì không?

- Năm sau đám hỏi Tao xong cái bằng quản trị tài chánh thì về làm quản trị tài chánh gia đình. Còn mây?

- Gặp toàn thứ phải gió
- Thôi đi má, má nổi tiếng kén mà

Tôi cười Nga không hiểu tôi Tôi còn Huệ Nhi phải lo Ngoại lớn tuổi rồi Là chị cả, tôi phải chăm sóc Huệ Nhi thay cho ngoại, thay cho mẹ cha.

- Ê Nga, con gái mấy tuổi là già hờ mậy
 - Hỏi làm gì, tụi mình bắt đầu già rồi đó. Mây
- sợ mất duyên sao?

Tôi im lặng. Nga chân thành

- Lo cho cá nhân mày tí. Mày ốm như cò ma
- Cò hay vạc?
- Cũng vậy, đều thuộc loại cây que

Tôi cười Tự dung, đôi mắt của Khiêm lại hiện ra trong tiềm thức.

oOo

Ngày 4, tháng 9, năm

Sinh nhật Nga Tôi xin phép ngoại đi ăn tối tại nhà Nga Bà Ngà ở tiệm may Dễ Thương cũng vui vẻ cho tôi nghỉ việc một đêm. Tôi đi sớm hơn giờ hẹn. Bởi buổi chiều nay, Sài Gòn có gió mát, tôi thêm được đi dạo Lâu rồi, tôi không có cơ hội lang thang như vậy để thả nổi tâm tư của mình. Chiều cuối tuần, đường phố như đông đúc hơn. Tôi thả dõc Hai Bà Trưng xuống bến Bạch Đằng. Gió từ phả Thủ Thiêm thổi đến lồng vào tóc tôi như ve vuốt, như chà chuốt, nâng niu Gió mang đến mùi vị của phù sa, của ca? thơm tho mùi khô mực nướng bán dạo dọc bên bến Bạch Đằng. Quanh quẩn một chỗ, tôi lại tẻ vào con đường ngang qua quán Vãn. Tôi chợt nhớ đến lần đầu gặp Khiêm. Gần một tháng, hình bóng Khiêm tự dung biến đi mất. Tan trường, tôi không còn "cái đuôi" quen thuộc như bao ngày Ban đầu, tôi cảm thấy thoải mái lắm. Với tôi, vậy là xong. Vậy là hết phải nhức đầu lo nghĩ vụ vợ Nhưng có lúc, tôi lại nhớ Khiêm, nhớ cái dáng cao ráo cùng chiếc sơ mi trắng quen thuộc của những trưa lằm lũi sau tội Đường như, chỉ lúc không còn, người ta mới nhận thức được chính xác tình cảm của mình. Khiêm đã bắt đầu lớn vòn

trong lòng tôi rồi Phát hiện ra điều đó, lại thêm sự bất ngờ biến mất của Khiêm, khiến cho tôi ray rứt muốn điên lên. Có lẽ, Khiêm đã mệt mỏi với sự đeo đuổi tôi chẳng? Tôi hụt hẫng. Bây giờ muốn tìm Khiêm đâu là chuyện dễ. Ông Trời chơi tôi, hay do chính tôi tự tạo lấy? Tôi vùng vằng đạp xe nhanh về phía nhà Nga, cố xua đi những suy nghĩ mâu thuẫn đó. Buổi sinh nhật của Nga thật vui Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn như lạc lỏng. Có lẽ, chính vì quanh tôi, lũ bạn gái cùng khóa học, đứa nào cũng có kè kè một tên kếp, chỉ riêng tôi vẫn còn là "hoa chưa có chủ" Tiệc gần tàn, tôi đứng dậy cáo từ về trước. Nhưng tôi lại không muốn về nhà ngay Tôi lại đạp xe lang thang. Tình cờ, tôi lại đi

theo con đường mà hằng ngày tan trường tôi vẫn về. Đường phố đã vắng xệ Con đường trải dài, nằm phơi mình dưới ánh điện sáng xanh, tẻ nhạt. Chợt tôi có linh cảm là lạ. Tôi xoay người nhìn lại thật nhanh. Phía sau một chiếc xích lô, bóng dáng một người trông quen quen. "Cái đuôi của mình? Khiêm ?" Tôi reo khẽ. Tự dung lòng tôi hồi hộp, hân hoan. Nhưng không. Đó không phải là Khiêm. Đó là một người đàn ông hoàn toàn khác. Lòng tôi chùng xuống. Nỗi thất vọng khiến cho tôi chợt buồn rười rượi.

- Khiêm ... anh thấy ghét !

o0o

Ngày 6 tháng 10, năm

Đạo gần đây, tôi đến quán Văn thường hơn. Quán vẫn không có gì thay đổi Cảnh vật vẫn vậy Chỉ riêng tôi đã có đổi thay Không hiểu sao, tôi mong gặp Khiêm. Vắng đi sự đeo đuổi của Khiêm, tôi càng cảm thấy đơn độc. Tôi khép lòng vì tôi nghĩ đến Huệ Nhị Nhưng tôi cần có người san sẻ. Dù chỉ là một hình bóng lẫn quẩn, đối với tôi mà nói, nó đóng một vai trò không nhỏ. Tuần trước, tôi tình cờ gặp Khiêm. Nhỏ Nga đeo tôi trên chiếc Honda chạy ngang cổng đại học Bách Khoa, tôi đã trông thấy Khiêm. Lúc ấy, lòng tôi xao động lạ. Tí dỗi hờn xen lẫn cùng niềm vui khó tả khi trông mong hình bóng Khiêm nay đã thấy được. Tôi thăm lặng dõi theo Khiêm. Vẫn là mái tóc bồng bồng hơi gọn sóng. Vẫn là hàng chân mày rậm, chiếc cằm vuông, phớt xanh. Lòng tôi bồi hồi Khiêm - "cái đuôi" của tôi có nét đàn ông thật thu hút. Nếu như không đi cùng Nga, chắc chắn tôi sẽ cho Khiêm nhìn thấy tôi để xem Khiêm sẽ phản ứng ra sao. Tôi nháp một ngum sinh tố mặng cậu Thứ sinh tố ngày nào vô tình tôi đã làm đổ vào áo của Khiêm. Thứ sinh tố ngọt lịm như đôi mắt nhìn tôi lần đầu ấy Chiếc kim đồng hồ di chuyển dần tới số 12. Tôi chỉ còn năm phút. Tôi nôn nóng dõi mắt trông ra cửa "Cái đuôi ơi, xuất hiện đi" Nhưng những người bước vào vẫn không có ai là Khiêm. Một lần nữa thất vọng. Một lần nữa tôi lại đến và đi trong tâm trạng bồi bồi khó tả. Tôi mệt mỏi đứng dậy ra về.

"Một ngày như mọi ngày, đời nhẹ như mây khói"

Giọng ca vắng vắng xiết lấy tim tôi ! Đau la.

o0o

Ngày 28 tháng 10, năm

Mưa phùn. Hạt mưa như bụi, li ti cuốn bay trong gió. Con đường Duy Tân tháng 10 lá me rơi nhiều hơn. Tôi bước đi chậm rãi, không có dù che, để cảm nhận hoàn toàn nỗi da diết của từng sợi mưa và tiếng rào rạt của đám lá rụng đầy trên phố. Tôi chợt muốn khóc quá. Nhưng sao lòng vẫn ứ nghẽn. Cuộc sống từng lúc trút lên vai tôi bao nỗi muộn phiền, âu lo Phải chi tôi có cha Phải chi tôi còn mẹ. Chắc chắn, tôi sẽ được khóc vui trong vòng tay của hai người cho thỏa thích. Với ngoại tôi không thể khóc. Với Huệ Nhi, tôi càng không thể khóc. Trách nhiệm của một người chị buộc cho tôi thủ diễn vai trò của một kẻ mang trái tim bằng sắt. Tôi phải chứng tỏ tôi là một người kiên cường. Tôi phải chứng tỏ tôi là một kẻ không dễ bị đánh bại Trước mặt mọi người, tôi phải sống trong hình hài của một người khác, đôi khi, sống trong cả vai trò của mẹ lẫn cha Cuộc sống quân tôi không chút thương xót. Tôi bậm môi thâm lặng gồng mình chống trả. Tôi đã đem lại cho ngoại niềm tin. Tôi đã tạo trong lòng Huệ Nhi một khuôn mẫu của sức phấn đấu và nội hàm của tình yêu Nhưng chỉ khi còn lại mỗi mình tôi, tôi mới quỵ xuống, trút bỏ đi mọi vai trò, để sống thực cùng chính tôi, một đứa con gái 24, yếu mềm và thèm được khóc.

Tôi vẫn lầm lũi bước dưới cơn mưa lát phát. Da thịt đã nghe lạnh. Mưa đã bắt đầu xuyên qua lớp áo Tôi chờ đợi cơn lạnh lẽo đó thấm thấu vào lòng tôi Để rồi, biết đâu, tôi sẽ khóc được. Nước mưa kia khi vào cơ thể sẽ biến thành lệ cho tôi bật khóc và nước mắt sẽ cuốn trôi đi phần nào những u uất trong lòng tôi.

- Nỗi buồn có lẽ to tát lắm, cho nên cả ông Trời cũng phải cúi lòng rơi lệ !

Giọng nói quen. Giọng nói trầm. Giọng nói ấm như hơi thở toát ra sát cạnh bên tôi

- Dù sao cũng phải giữ gìn sức khỏe ! Có sức khỏe nghị lực sẽ có. Chừng ấy không còn sợ đời sống quật ngã.

Chiếc dù bung ra che lấy tấm thân của tôi Chiếc dù nhiệm màu ngay từ lúc xòe ra đã cảm thấy ấm áp.

- Xin lỗi chị nhé, tháng rồi về Nha trang cho nên không làm cận vệ cho chị được.

Tôi im lặng. Không hẳn vì ghét Khiêm, chỉ vì tôi đang phân vân không biết nên nói gì.

- Chị lạnh không?

- Anh coi tôi là gì? Thích thì đến, không thì đi ?

Tôi uất ức kêu lên. Khiêm nhẹ nhàng năn nỉ:

- Nhưng tôi hứa từ nay, tôi sẽ không để cho chị lạnh vì mưa nữa Mong chị cho phép.

Giọng nói tha thiết. Giọng nói chân thành. Giọng nói chứa đựng những gì tôi đang trông mong. Tự dưng, mắt tôi cay. Tự dưng tôi quên giận hờn, quên tự ái. Trên đỉnh gò má, hai dòng lệ nóng hổi lăn dài. Tôi khóc. Nếu như có thể? đem giọt lệ ấy đi phân tích, chắc chắn rằng, trong nó hàm chứa đủ mọi cảm xúc trái ngược trong lòng tôi.

oOo

Ngày 25 tháng 6, năm

Khiêm nắm tay tôi dắt đi dưới rừng phi lao xanh rì. Cát trắng Vũng tàu lúc chiều đã thôi nóng. Phía xa, sát cùng những con sóng bạc đầu, mặt trời đang lặn dần trong màu tím hồng rực rỡ.

Khiêm chọn một ghềnh đá phẳng phiu, nằm dài xuống. Tôi ngồi bó gối cạnh bên.

- Anh nhớ Nha Trang.

- Bao giờ anh đưa em đi Nha Trang?

- Bao giờ có dịp.

Tôi cười bỏ chiếc kẹp cho tóc tung bay theo gió mát.

Khiêm mơ màng

- Biển là người tình chung thủy. Biển muôn đời vỗ về bờ cát. Biển muôn đời hát ru bờ cát. Biển hết như người. Đôi khi dịu dàng. Đôi khi cuồng nộ. Nhưng biển hơn người, vì lòng biển bao giờ cũng vĩ đại, bao dung và cứu mang.

- Biển giống như Khiêm. Vì Khiêm cuồng nhiệt, Khiêm tận tụy si mê, nhưng Khiêm vẫn sâu thẳm kỳ lạ.

Khiêm choàng dậy. Đôi mắt dõi xa. Nụ cười ngẩn nhưng còn vương đọng lại bờ ký ức của tôi, hết như sóng tan đi, nhưng còn để lại dấu vết trên bờ cát.

- Tình anh hết như biển. Cuốn trôi mọi phiền muộn của đời em. Có anh, em hạnh phúc. Có anh, em vững vàng hơn để đối diện đời sống.

- Một năm rồi phải không Lan Chi?

Tôi gật đầu:

- Một năm có quá nhiều biến đổi trong đời em. Ở anh có điều gì thật lạ khiến cho em say đắm, và sức chịu đựng trở thành tuyệt đối

- Đơn giản, không có điều gì lạ cả. Đơn giản chỉ là tình yêu Lan Chi a.

- Thực sao anh? Em cứ ngỡ Thượng Đế thấy em yếu đuối nên gởi cho em một thiên thần, và thiên thần đó chính là anh.

- Không, anh không là một thiên thần. Giọng Khiêm trù mến. Tất cả chỉ vì chúng ta yêu nhau Tình yêu của chúng ta mới là mãnh lực. Chứ không có thần thánh nào cả.

Tôi áp mặt vào bàn tay ấm của Khiêm. Khiêm hôn tôi. Da thịt đón nhận cảm xúc nguyên thủy Cảm xúc khiến con tim tôi lên xao xuyến và tận đáy lòng tình yêu bùng dậy cùng nỗi khao khát ngất ngây

oOo

Ngày 5, tháng 11, năm ...

Tôi vui mừng trước cơ hội đang có. Khiêm đưa tôi ra Nha Trang ra mắt với gia đình của Khiêm. Gần hai năm. Tôi trông chờ giờ phút này đã gần hai năm. Biển Nha Trang thật đẹp. Khiêm yêu biển. Khiêm hiểu biển cũng đúng thôi Bởi lẽ, ngay từ giây phút đầu đến với biển, tôi cũng đã phát đam mê và ngỡ chừng rất gần gũi Biển Nha Trang đón tiếp tôi như người thân đi xa vừa trở lại Nhưng có lẽ, cảm giác tuyệt vời mà tôi có được chính là do cạnh tôi có Khiêm. Niềm vui sống, niềm hạnh phúc của cá nhân tôi Gia đình Khiêm đón tiếp tôi rất thân mật. Khiêm cũng như tôi, đã không còn mẹ. Nhưng cha của Khiêm là người rất vui tánh và thân mật. Ông tạo cho tôi cảm giác thật gần gũi, dễ dàng tâm sự. Có lẽ, ông là hình bóng của người cha mà tôi hằng ao ước.

Bữa cơm trưa chỉ có ba người Đám em của Khiêm đi học cả. Trên bàn ăn, ba của Khiêm tỏ vẻ sẵn sóc cho tôi thật ân cần. Tôi hạnh phúc quá.

- Cháu ở quận 3 à?

- Dạ

- Nơi nào vậy Bác xưa kia cũng đã từng ở Sài Gòn.

- Dạ cháu ở đường Đinh Công Tráng.

- Thật à? Lúc trước, bác có vài người bạn ở con đường đó

Câu chuyện trên bàn cơm càng trở nên thân mật. Ba Khiêm kể cho chúng tôi nghe vài kỷ niệm thời son trẻ của ông.

Càng lúc, tôi càng cảm thấy mến ba của Khiêm hơn.

- Ba mẹ của cháu ra sao?

- Dạ, ba của Lan Chi qua đời khi em của Lan Chi còn trong bụng mẹ Bất hạnh cho Lan Chi, năm 12

tuổi, mẹ của Lan Chi cũng lâm bệnh nặng mà mất.

Khiêm trả lời thay tôi Bàn tay chàng siết nhẹ tay tôi Tôi thầm cảm ơn Khiêm, cảm ơn chàng đã đến đời tôi và ngụ lại.

Ba của Khiêm tỏ vẻ đầy thông cảm.

- Cháu cặm cùi trông nom đứa em gái như thế khiến cho bác khâm phục lắm.

- Dạ cũng nhờ có ngoại săn sóc. Ngoại của cháu có quán ăn nho nhỏ, nhưng may mà đông khách nên cũng đủ nuôi lớn hai chị em chúng cháu

- Quán ăn à?

- Dạ.

- Bác nhớ không lầm, con đường đó chỉ có một quán ăn nổi tiếng là Ngọc Hương thôi mà

- Dạ đúng, quán Ngọc Hương chính là quán của ngoại cháu

- Ngoại cháu có phải là bà Hai Nhung không?

- Dạ đúng !

Gương mặt của ba Khiêm biến sắc. Bàn tay của ông chợt run rẩy Đôi mắt ông mở trừng nhìn tôi bàng hoàng.

oOo

Ngày ... tháng ... năm

Tôi đã không còn nhận thức được thời gian cũng như mọi cảm xúc của cá nhân tôi Sự việc xảy ra hoàn toàn bất ngờ. Ba Khiêm cất lực phản đối tình yêu của tôi và Khiêm. Thậm chí, ông còn cấm Khiêm gặp gỡ tôi Tôi không hiểu tại sao bác Thành, ba của Khiêm lại thay đổi thái độ như thế. Chẳng lẽ giữa gia đình tôi và bác Thành trước kia có ân oán gì với nhau sao Nếu quả thật là vậy, tôi phải cư xử ra sao đây Tình yêu của Khiêm trong thời gian qua đã bù đắp cho tôi biết bao thương tổn do đời sống đem đến. Tôi đã xem Khiêm là một phần quan trọng không thể thiếu trong đời tôi Tôi không thể nào sống nếu không có Khiêm. Chúng tôi chân thành yêu nhau mà. Chúng tôi không thể nào xa cách nhau mà. Tại sao thế? Tại sao bác Thành lại phản đối Tại sao bác Thành lại không thể chấp nhận tôi?

Khiêm cương quyết lắm. Anh khẳng khái đòi được yêu tôi Anh đề nghị tôi đi cùng anh gặp bác Thành một lần nữa để hỏi cho ra lẽ. Tôi theo anh. Tôi cũng muốn biết lắm lý do tại sao bác Thành phản đối Khiêm cả quyết cùng tôi cho dù có bị cấm đoán, anh vẫn sẽ rước tôi về làm vợ. Anh nài nỉ tôi hãy tin anh. Anh sẽ thưa với ngoại đề? mong ngoại sẽ đứng về phía chúng tôi.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có bác Thành, Khiêm và tôi Trước bao nhiêu lời nài nỉ, van lơn của Khiêm, bác Thành vẫn một mực khăng khăng phản đối.

- Chẳng lẽ giữa bác và gia đình cháu có hiềm khích với nhau sao?

Bác Thành ngồi lặng im. Tôi bật khóc. Khiêm bước đến choàng tay ôm lấy tôi vỗ về. Giọng chàng đầy xúc cảm:

- Con không cần biết trước kia ba và gia đình của Lan

Chi có thù oán gì với nhau Con vẫn yêu Lan Chi Nếu như xưa kia, ba có làm nên điều gì với ba mẹ của Lan Chi, thì ngày hôm nay, ba càng phải chấp nhận cho con cưới Lan Chi để cho con có thể thay ba mà đền đáp lại những thương tổn đó.

- Không được ! Con không thể cưới Lan Chi được.

Bác Thành vùng lên. Khiêm cũng đứng phắt dậy

- Ba không thể ngăn cấm con.

- Tao nói không được là không được

- Ba vô lý quá.

- Tao có lý của tao !

- Ba không có lý lẽ gì cả. Ba chỉ có lòng hiềm khích mà thôi

- Tao không có hiềm khích gia đình của Lan Chi

- Vậy tại sao ba cấm con yêu Lan Chi

- Tao cấm vì tao có lý do

- Ba không có lý do nào ca?

Tôi ôm đầu khổ sở. Tiếng đôi co của hai cha con Khiêm như những nhát búa nện sỗ sàng vào trái tim tôi Không còn chịu đựng được, tôi đứng phắt dậy, tông

cửa chạy ra ngoài Khiêm vội vàng đuổi theo

- Con đã quyết định rồi ! Về Sài Gòn con sẽ chính thức cưới Lan Chi

Khiêm kéo tay tôi băng qua khoảng vườn nhỏ tiến về con lộ. Bác Thành chạy theo sau gào lên:

- Tao nói không được, mày nghe không Khiêm. Mày trở về đây mau

- Ba thật vô lý ! Con không nghe những gì ba nói nữa !

Xoay sang tôi, Khiêm vỗ về: Em đừng buồn, về Sài Gòn anh sẽ đến xin ngoại cho em làm vợ của

anh. Minh đi ngay nhaLòng tôi chao đảo Tôi không còn biết quyết định thế nào Tôi hoàn toàn để cho Khiêm chủ động. Khiêm vẫy tay đón chiếc xích lô vừa chạy ngang.

- Mặc kệ ba ! Về Sài Gòn chúng ta thành hôn ngay lập tức.

Khiêm vừa dìu tôi lên chiếc xích lô thì bác Thành đã đuổi tới Ông nắm chặt lấy tay Khiêm, giọng nói run rẩy:

- Đừng con ơi ! Đừng làm như vậy

Tôi thấy đôi mắt của bác Thành đỏ hoe

- Ba không thể dùng nước mắt để chia rẽ tình cảm của chúng con đâu ! Con đã quyết định. Xin lỗi ba Khiêm bước lên chiếc xích lô, ngồi cạnh tôi rồi lớn giọng nói:

- Nhờ chú chở hai vợ chồng chúng tôi tới bến xe nhé.

- Khiêm ! Bác Thành ghì lấy chiếc xích lô la lên.

- Ba vô lý quá. Khiêm vùng vẫy, tháo gỡ bàn tay của bác Thành.

- Không, ba không vô lý đâu con ơi ! Bác Thành tự dưng khóc vỡ ra ! Con không thể lấy con Chi được.

- Tại sao ? Khiêm bực mình gắt lên

- Tại vì ... nó .. Lan Chi nó .. nó ...

- Lan Chi không có tội tình gì cả ba nghe rõ chưa Ân oán là của đời trước. Không thể nào buộc đời sau phải tuân theo

- Không, Khiêm, nghe ba nói ... xin con nghe ba nói ! Bác Thành nắm chặt tay Khiêm nài nỉ: Con không thể cưới Lan Chi, vì Lan Chi nó ... nó chính là em gái ruột của con .. Khiêm ơi, con không thể cưới em gái của con.

- Trời ! Tôi thét lên kinh hoàng

- Ba nói gì? Khiêm nhồm người lên sững sờ. Bác Thành quì xuống khóc òa

- Ba có lỗi, ba có lỗi với mẹ con con Chi !

Dường như có một cú sét giáng xuống. Không gian chợt tối sầm và tôi không còn nghe thấy được điều gì nữa

oOo

Ngày..tháng... năm

Cuối cùng thì tôi đã biết mọi điều Ba tôi chưa chết. Ba tôi còn sống, và ba tôi chính là bác Thành. Bác Thành mới chính là ba ruột của tôi Người ba đã qua đời chỉ là người ba kế. Ông là ba của Huệ Nhị Bác Sơn, người mà tôi lâu nay cứ nghĩ là ba ruột của tôi lại là người ơn của mẹ mà thôi Ông cưới mẹ khi bác Thành, ba ruột của tôi ruồng bỏ mẹ Ông yêu mẹ chân thành và bất chấp gia đình

bên nội giận dữ khi phát hiện sự chào đời của tôi không phải là đúc kết của tình yêu của mẹ và ông.

Sự thật phũ phàng quá. Sự thật đê tiện, khủng khiếp quá. Tôi hoàn toàn không còn sức chịu đựng.

Ba tôi còn sống

Ba tôi là bác Thành

Ba tôi là kẻ lường gạt mẹ tôi

Ba tôi là kẻ mà ngoại luôn dặn tôi phải thù hằn. và ... Khiêm, người tôi yêu ..

Khiêm lại là anh ruột của tôi. Trời ơi, tôi yêu anh ruột của tôi, và tôi đang mang trong mình giòng máu của Khiêm.

Loạn. Loạn cả rồi ! Đời điên loạn và tôi cũng bắt đầu điên loạn rồi Đáng lý tôi phải khóc nhiều lắm. Nhưng tôi lại cười Tôi cười ngã nghiêng cho thảm kịch này Tôi cười sảng sặc khi trông thấy bao mơ ước hạnh phúc của tôi thoát cái tan tành. Và đứa con trong bụng tôi, và tình yêu của tôi Tội lỗi Tội lỗi không? Đối diện với Thượng Đế tôi phải trả lời ra làm sao Tôi có phải là phạm nhân trong sự loạn luân này không? Hay tôi chỉ là nạn nhân của hành động vô trách nhiệm mà ba tôi gây ra Tôi điên. Tôi đang phát điên.

Đứa con ! Tôi phải dứt bỏ nó. Nó không thể chào đời Bằng không, tương lai của nó sẽ là khổ sở. Tôi là kẻ sát nhân. Ha ha ... tôi lại thủ vai trò của kẻ sát nhân. Sân khấu cuộc đời lắm tuồng, lắm trò thật.

Con ơi ! Con của mẹ ơi ! Cứ trách mẹ, trách cha đi nhé. Người ta đã giết chết mẹ. Mẹ giết chết con. Thôi thì hai chúng ta cùng nhau dứt bỏ cái đời đầy nước mắt con nhé.

Đi ! Tôi phải đi giết con tôi ! Nhưng liệu tôi có thể giết được tình yêu và nỗi đau đớn, nhục nhã trong lòng tôi không.

Trời ơi, tha tội cho tôi

Mẹ ơi, con không còn biết làm gì hơn.

oOo

Ngày cuối ...

Huê Nhi,

Khi em đọc được những giòng chữ này thì chị đã không còn nữa ! Em giờ đã khôn lớn. Chị mong em thay chị chăm sóc ngoại ! Chị cầu chúc cho em sống đời hạnh phúc, không đau thương, trái ngang như chị ! Chăm sóc ngoại, an ủi ngoại giúp chị Nhi nhé.

Đa tạ em

Vĩnh biệt em.